

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Konin, dnia 19 maja 2015 r.

Sąd Okręgowy w Koninie

III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: **Sędzia – SO Maria Dorywalska**

Sędziowie **SO Elżbieta Majewska (spr.), SO Jadwiga Świącicka**

Protokolant: **starszy sekretarz sądowy** Lila Andrzejewska

po rozpoznaniu w dniu **19 maja 2015 r.** w **Koninie**

sprawy z odwołania (...) **Sp. z o.o. w S.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P.**

o zwrot świadczenia

z udziałem zainteresowanego K. S.

na skutek apelacji **pozwanego**

od wyroku **Sądu Rejonowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych**

w **Koninie**

z dnia 15-12-2014r. sygn. akt **IV U 26/14**

I. Zmienia zaskarżony wyrok częściowo, w ten sposób, że zobowiązuje (...) Sp. z o.o. w S. do zwrotu części zasiłku chorobowego pobranego przez K. S. za okres od dnia 1 stycznia 2012r. do 27 lutego 2012r. w kwocie 15.435,54 zł (piętnaście tysięcy czterysta trzydzieści pięć 54/100 złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 4.10.2012r. do dnia zapłaty, a w pozostałym zakresie oddala odwołanie.

II. W pozostałym zakresie apelację oddala.

III. Koszty zastępstwa procesowego stron w obu instancjach wzajemnie znosi.

Sygn. akt III Ua 8 / 15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 01.10.2012r. znak (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P. orzekł brak prawa K. S. do zasiłku chorobowego od dnia 01.01.2012r. do dnia 27.02.2012r. tj. za okres po ustaniu zatrudnienia w (...) i zobowiązał (...) do zwrotu nienależnie pobranego przez K. S. zasiłku chorobowego z funduszu chorobowego za okres od 01.01.2012r. do 27.02.2012r. w kwocie 22.221,54 zł oraz odsetek w kwocie 1.740,37 zł.

W uzasadnieniu decyzji podano, że ZUS wypłacił K. S. zasiłek chorobowy od 01.01.2012r. do 27.02.2012r., gdyż z zaświadczenia płatnika składek druk ZUS Z-3 złożonego w dniu 13.02.2012r. wynikało, iż stosunek pracy K. S. trwa nadal. Natomiast z zaświadczenia płatnika składek, które wpłynęło po wypłacie zasiłku w dniu 06.03.2012r. wynika, że stosunek pracy ustał z dniem 31.12.2011r. Zatem niezdolność do pracy od 01.01.2012r. do 27.02.2012r. przypadła po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, a dokumentem niezbędnym do ustalenia uprawnień do zasiłku chorobowego za okres po ustaniu stosunku pracy jest oświadczenie złożone na druku ZUS Z-10, którego nie złożono. Z uwagi na to, że w zaświadczeniu płatnika składek druk ZUS Z-3 z 13.02.2012r. podano nieprawdziwe dane powstała nadpłata zasiłku chorobowego od 01.01.2012r. do 27.02.2012r. w kwocie 22.221,54 zł, którą wraz z odsetkami w kwocie 1.740,37 zł (łącznie 23.961,91 zł) należy zwrócić.

Spółka (...) Sp. z o.o., w ustawowym terminie i trybie, wniosła odwołanie od decyzji ZUS, domagając się jej uchylecia lub zmiany poprzez zwolnienie strony odwołującej od zwrotu kwoty 23.961,91 zł oraz o zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu podniosła, że decyzja jest błędna i nie zawiera konkretnej podstawy prawnej dochodzonego roszczenia. Zdaniem odwołującej nie jest ona odpowiedzialna za złożenie druku Z-10 przez byłego pracownika K. S. i nie może go złożyć w jego imieniu. Nadto zasiłek został wypłacony bezpośrednio K. S., a zatem nie ma podstaw do kierowania żądania zwrotu w stosunku do pracodawcy. Odwołująca wyrejestrowała K. S. z ubezpieczenia społecznego z dniem 31.12.2011r. w dniu 10.01.2012r., a zatem niezrozumiałym jest dlaczego ZUS nie wezwał K. S. do złożenia druku ZUS Z-10 i mimo braku tego oświadczenia wypłacił mu zasiłek chorobowy. Odwołująca faktycznie pod wpływem presji zgłosiła ponownie K. S. do ubezpieczenia społecznego w dniu 01.02.2012r. z dniem 01.01.2012r., ale po uzyskaniu porady prawnej odwołująca wyrejestrowała K. S. z ubezpieczenia społecznego, a korekta została wysłana do ZUS w dniu 22.02.2012r. Zatem odwołująca nie przyczyniła się do niesłusznego wypłacenia K. S. zasiłku chorobowego za wskazany okres.

W odpowiedzi na odwołanie ZUS wniósł o jego oddalenie, uzasadniając swoje stanowisko, jak w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Wezwany do udziału w sprawie w charakterze zainteresowanego K. S. na rozprawie w dniu 15.12.2014r. wniósł o oddalenie odwołania, popierając stanowisko ZUS.

Wyrokiem z dnia 15 grudnia 2014 r. Sąd Rejonowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Koninie sygn. akt IV U 26/14 zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał K. S. prawo do zasiłku chorobowego za okres od 01 stycznia 2012 r. do 27 lutego 2012 r. i ustalił, że (...) Sp. z o.o. nie ma obowiązku zwrotu chorobowego wypłaconego K. S. za okres od 01 stycznia 2012 r. do 27 lutego 2012 r. W punkcie 2 wyroku Sąd Rejonowy zasądził od pozwanego na rzecz odwołującego kwotę 219 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Powyższy wyrok Sąd Rejonowy wydał na podstawie następujących ustaleń :

K. S. w okresie od 01.03.2003r. do 31.12.2011r. był zatrudniony w (...) Sp. z o.o., przy czym już w dniu 21.09.2011r. odwołująca i zainteresowany ustalili, że stosunek pracy ulegnie rozwiązaniu na mocy porozumienia stron z dniem 31.12.2011r. Jeszcze w czasie trwania stosunku pracy K. S. zaczął chorować i lekarz prowadzący wystawił mu zwolnienia lekarskie za następujące okresy: od 21.12.2011r. do 03.01.2012r., od 04.01.2012r. do 16.01.2012r., od 17.01.2012r. do 30.01.2012r., od 31.01.2012r. do 13.02.2012r. i od 14.02.2012r. do 27.02.2012r.

W czasie, gdy K. S. był niezdolny do pracy z dniem 31.12.2011r. rozwiązano z nim stosunek pracy na mocy wcześniejszego porozumienia stron. K. S. wypłacono zasiłek chorobowy za okres do dnia 27.02.2012r. w łącznej wysokości 22.221,54 zł.

K. S. po ustaniu zatrudnienia w (...) Sp. z o.o. w czasie niezdolności do pracy trwającej do dnia 27.02.2012r. nie pobierał – poza zasiłkiem chorobowym - żadnych innych świadczeń z ubezpieczenia społecznego, ani nauczycielskiego

świadczenia kompensacyjnego, nie podlegał ubezpieczeniu w KRUS, nie podjął zatrudnienia ani innej działalności zarobkowej, czy gospodarczej, nie pobierał zasiłku dla bezrobotnych.

W dniu 09.01.2012r. odwołująca złożyła w ZUS zaświadczenie płatnika składek, z którego wynikało, iż zatrudnienie K. S. ustało z dniem 31.12.2011r.

W dniu 07.02.2012r. zainteresowany poinformował telefonicznie ZUS, że został przywrócony do pracy i w dniu 13.02.2012r. do ZUS wpłynęło od odwołującej zaświadczenie płatnika składek, z którego wynikało, iż zatrudnienie K. S. w pełnym wymiarze czasu pracy trwa nadal. Natomiast w dniu 06.03.2012r. do ZUS wpłynęło od odwołującej zaświadczenie płatnika składek, z którego wynikało, iż zatrudnienie K. S. ustało z dniem 01.01.2012r.

Oceniając materiał dowodowy, na podstawie którego Sąd I instancji ustalił stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd ten oparł się na dokumentach zgromadzonych w aktach sprawy uznając, że wiarygodność tych dokumentów nie budziła wątpliwości i nie została zakwestionowana przez żadną ze stron. Za wiarygodne Sąd Rejonowy uznał także zeznania przedstawiciela odwołującej i zainteresowanego w zakresie, w jakim korespondują ze sobą i znalazły potwierdzenie w dokumentach zebranych w aktach sprawy. Sąd I instancji zauważył również, że stan faktyczny przedmiotowej sprawy nie był sporny między stronami, natomiast spór sprowadzał się do oceny prawnej istniejącego stanu faktycznego.

Zdaniem Sądu I instancji w sprawie bezsporne było, że zainteresowany stał się niezdolny do pracy w czasie, gdy podlegał on ubezpieczeniu chorobowemu (w dniu 21.12.2011r.), a jego niezdolność do pracy trwała jeszcze po rozwiązaniu stosunku pracy z dniem 31.12.2011r., gdyż trwała do dnia 27.02.2012r. Dlatego też w oparciu o przepis art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa należało przyznać zainteresowanemu prawo do zasiłku chorobowego za okres od dnia 01.01.2012r. do dnia 27.02.2012r., co też Sąd uczynił zmieniając zaskarżoną decyzję ZUS. Sąd Rejonowy ustalił bowiem, że nie wystąpiły żadne przesłanki negatywne pozbawiające zainteresowanego zasiłku chorobowego po ustaniu zatrudnienia. Zainteresowany po ustaniu stosunku pracy od dnia 01.01.2012r. w czasie niezdolności do pracy do dnia 27.02.2012r. nie miał ustalonego prawa do renty czy emerytury, nie kontynuował żadnej działalności zarobkowej, nie podjął działalności gospodarczej, nie podlegał ubezpieczeniu społecznemu rolników, nie pobierał zasiłku dla bezrobotnych, zasiłku przedemerytalnego, świadczenia przedemerytalnego, czy nauczycielskiego świadczenia kompensacyjnego. Zatem skoro zainteresowanemu przysługiwał zasiłek chorobowy za okres po ustaniu zatrudnienia od 01.01.2012r. do 27.02.2012r., to nie było żadnych podstaw do zobowiązania odwołującej do zwrotu zasiłku chorobowego wypłaconego zasadnie zainteresowanemu.

Apelację od powyższego wyroku wniósł Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P. zarzucając Sądowi Rejonowemu naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 46 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa poprzez ustalenie, że odwołująca (...) Sp. z.o.o. nie ma obowiązku zwrotu zasiłku chorobowego wypłaconego K. S. za okres od 1 stycznia 2012 r. do 27 lutego 2012 r.

Z uwagi na powyższe organ rentowy wniósł o zmianę wyroku Sądu Rejonowego w części poprzez orzeczenie, że odwołująca Spółka jest zobowiązana do zwrotu nienależnie pobranego przez zainteresowanego K. S. zasiłku chorobowego za okres po ustaniu zatrudnienia od 01.01.2012 r. do 27.02.2012 r. w kwocie 15.435,54 zł z odsetkami w kwocie 1.208,97 zł.

Apelujący nie kwestionował ustaleń Sądu Rejonowego w zakresie tego, że nie wystąpiły przesłanki negatywne pozbawiające K. S. prawa do zasiłku chorobowego po ustaniu zatrudnienia i w konsekwencji przyznania mu prawa do zasiłku chorobowego za okres wskazany w decyzji. Zgodnie jednak z przepisem art. 46 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. podstawa wymiaru zasiłku chorobowego przysługującego za okres po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego nie może być wyższa niż kwota wynosząca 100% przeciętnego wynagrodzenia. Kwotę tą ustala się miesięcznie, poczynając od 3 miesiąca kwartału kalendarzowego, na okres 3 miesięcy, na podstawie przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia z poprzedniego kwartału, ogłaszanego dla celów emerytalnych.

Powołując się na wykładnię przepisu art. 46, jakiej dokonał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7 kwietnia 2009 r. I UK 337/08, pozwany stwierdził, że powołany przepis ma także zastosowanie do sytuacji, gdy prawo do zasiłku powstało w czasie trwania ubezpieczenia i obejmuje okres po jego ustaniu. Zatem zasiłek chorobowy przysługujący zainteresowanemu za okres po ustaniu zatrudnienia powinien być ustalony od podstawy wymiaru ograniczonej do kwoty przeciętnego wynagrodzenia tj. kwoty 3.510,22 zł. Wobec powyższego za okres od 01.01.2012 r. do 27.02.2012 r. K. S. przysługiwał zasiłek w wysokości 6.786 zł, a nie w kwocie 22.221,54 zł. W konsekwencji Spółka ma obowiązek zwrotu nienależnie pobranego zasiłku w kwocie 15.435,54 zł tj. różnicy pomiędzy świadczeniem wypłaconym a świadczeniem należnym z odsetkami w kwocie 1208,97 zł.

Podstawę przyznania i wypłaty odwołującemu zasiłku chorobowego było zaświadczenie płatnika składek, a w dniu 1.02.2012 r. płatnik ponownie zgłosił zainteresowanego do ubezpieczeń społecznych od dnia 01.01.2012 r. na druku ZUS P ZUA. Podał więc wówczas nieprawdziwe dane w rozumieniu art. 84 ust. 6 ustawy systemowej. Nieprawdziwe dane to dane niezgodne z rzeczywistością, niezgodne ze stanem faktycznym i w przypadku stwierdzenia przekazania takich nieprawdziwych danych nie ma potrzeby ustalania winy bo odpowiedzialność pracodawcy jest niezależna od jego złej woli.

Odwołująca spółka (...) Sp. z o.o. wniosła o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów procesu wywodząc, iż organ rentowy został poinformowany w dniu 22 lutego 2012 r., że K. S. nie podlega od dnia 01.01.2012 r. ubezpieczeniu, a kolejnej wypłaty zasiłku dokonał w dniu 5.03.2012 r. Zdaniem odwołującej ZUS nie powinien wypłacić zasiłku nie mając oświadczenia K. S. na druku ZUS -10 dlatego też nie może żądać od Spółki zwrotu różnicy pomiędzy świadczeniem wypłaconym a należnym. Spółka bowiem złożyła korektę dotyczącą zatrudnienia K. S. w terminie właściwym, ale ZUS przeoczył wpływ zgłoszenia o wyrejestrowaniu z ubezpieczenia. Ponadto, zdaniem odwołującej, niektóre z zarzutów apelacji nie były dotychczas podnoszone w postępowaniu przed Sądem I instancji (dotyczy to sposobu wyliczenia zasiłku chorobowego) i nie mogą być podnoszone dopiero przed Sądem II instancji.

Sąd Okręgowy zważył co następuje :

Apelacja okazała się uzasadniona.

W szczególności słuszny jest zarzut naruszenia przepisów prawa materialnego tj. art. 46 ust. 1 ustawy z dnia 25.06.1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, którego to przepisu Sąd I instancji nie brał pod uwagę orzekając w przedmiotowej sprawie. Wprawdzie w zaskarżonej decyzji organ rentowy orzekł o braku prawa K. S. do zasiłku chorobowego jako całości i nie podnosił kwestii wysokości tego świadczenia to jednak nie zwalniało Sądu I instancji, po ustaleniu, że taki zasiłek po ustaniu zatrudnienia przysługuje ubezpieczonemu, od oceny czy został on wypłacony w prawidłowej wysokości.

Sąd Okręgowy w Koninie uchylając wyrok wydany w przedmiotowej sprawie z dnia 11.04.2013 r. sygn.. akt IV U 218/12, wskazał w uzasadnieniu na konieczność ustalenia w pierwszej kolejności czy zainteresowany zachował prawo do zasiłku chorobowego po ustaniu zatrudnienia i czy zaszły przesłanki powodujące utratę tego prawa. W tym zakresie Sąd Rejonowy winien był też ocenić w jakiej wysokości przysługiwał ubezpieczonemu zasiłek chorobowy skoro nie było sporne pomiędzy stronami, że jest to zasiłek wypłacany po ustaniu zatrudnienia. Przepis art. 46 powołanej ustawy ogranicza bowiem podstawę wymiaru zasiłku chorobowego przysługującego po ustaniu tytułu ubezpieczenia i jak wynika z utrwalonego orzecznictwa ograniczenie to ma zastosowanie także wówczas, gdy okres zasiłkowy rozpoczął się w czasie trwania zatrudnienia (tak wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7.04.2009 r. I UK 337/08, OSNP 2010/21-22/269, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30.09.2009 r. II UK 34/09 OSNP 2011/9-10/137). Oznacza to, że były pracownik po ustaniu zatrudnienia i pracowniczego tytułu ubezpieczenia chorobowego zachowuje lub nabywa prawo do zasiłku chorobowego wyłącznie w wysokości obliczonej od podstawy wymiaru tego świadczenia, która nie może być wyższa niż 100 % przeciętnego wynagrodzenia ogłaszanego dla celów emerytalnych. Jest to przepis powszechnie obowiązujący, który niewątpliwie znajduje zastosowanie w przedmiotowej sprawie i to niezależnie od tego, że organ rentowy nie powołał się na treść tego przepisu w toku postępowania przed Sądem I instancji.

W tej sytuacji słusznie wywodzi organ rentowy, że zasiłek chorobowy przysługujący zainteresowanemu po ustaniu zatrudnienia tj. w okresie od 01.01.2012 r. do 27.02.2012 r. powinien być ustalony od podstawy wymiaru ograniczonej do kwoty 3.510,22 zł i za wspomniany okres wyniósł łącznie 6.786 zł. W związku z informacją płatnika składek, że K. S. po dniu 01.01.2012 r. pozostaje w zatrudnieniu doszło do wypłaty zasiłku chorobowego ustalonego od podstawy wymiaru określone w art. 36 ustawy zasiłkowej tj. od przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia. Organ rentowy wypłacił z tego tytułu ubezpieczonemu łącznie kwotę 22.221,54 zł. Różnica pomiędzy zasiłkiem należnym, a wypłaconym wyniosła 15.435,54 zł i była świadczeniem nienależnym w rozumieniu art. 84 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U.2014.159.j.t.).

W świetle przepisu art. 84 ust. 1 ustawy z dnia 13.10.1998 r. osoba, która pobrała nienależne świadczenie z ubezpieczeń społecznych, jest obowiązana do jego zwrotu, wraz z odsetkami, w wysokości i na zasadach określonych przepisami prawa cywilnego, z uwzględnieniem ust. 11.

W myśl ustępu 6 powyższego przepisu jeżeli pobranie nienależnych świadczeń zostało spowodowane przekazaniem przez płatnika składek lub inny podmiot nieprawdziwych danych mających wpływ na prawo do świadczeń lub na ich wysokość, obowiązek zwrotu tych świadczeń wraz z odsetkami, o których mowa w ust. 1, obciąża odpowiednio płatnika składek lub inny podmiot.

Jak wynika z ustaleń Sądu Rejonowego w dniu 9.01.2012 r. odwołująca Spółka złożyła pierwotnie w organie rentowym zaświadczenie, z którego wynikało, że zatrudnienie K. S. ustało z dniem 31.12.2011 r. Zanim jednak doszło do wypłaty zasiłku chorobowego, w dniu 13.02.2012 r. (...) Sp. z o.o. przesłała nowe zaświadczenie, z którego wynikało, że K. S. jest nadal zatrudniony. Na tej podstawie organ rentowy ustalił wysokość zasiłku chorobowego od przeciętnego wynagrodzenia pracownika i wypłacił je K. S. w dniu 13.02.2012 r. w kwocie 6.130,08 zł, w dniu 17.02.2012 r. w kwocie 5.363,82 zł i w dniu 05.03.2012 r. w kwocie 10.717,64 zł. Dopiero w dniu 06.03.2012 r., a więc już po wypłacie zasiłku chorobowego, wpłynęło do pozwanego kolejne zaświadczenie płatnika składek, w którym stwierdzono, że zatrudnienie K. S. ustało z dniem 01.01.2012 r.

W tych okolicznościach faktycznych należy stwierdzić, że wypłata zasiłku chorobowego w zawyżonej wysokości nastąpiła na skutek przekazanych w dniu 13.02.2012 r. nieprawdziwych danych przez płatnika składek co do tego, że ubezpieczony nadal pozostaje w stosunku zatrudnienia, co miało bezpośredni wpływ na ustalenie wysokości należnego zasiłku chorobowego. Do podania prawidłowych danych, potwierdzających fakt ustania zatrudnienia z dniem 01.01.2012 r. doszło dopiero w dniu 06.03.2012 r., a więc kiedy zasiłek chorobowy został ubezpieczonemu wypłacony. W tej sytuacji, zgodnie z treścią art. 84 ust. 6 ustawy systemowej, obowiązek zwrotu nienależnie pobranych świadczeń w kwocie 15.435,54 zł obciążał płatnika składek.

Obowiązek zwrotu nienależnie pobranego świadczenia obejmuje także odsetki. Organ rentowy domaga się zapłaty odsetek w kwocie 1.208,97 zł, wliczając je od dnia wypłaty nadpłaconej kwoty do dnia wydania decyzji. Zauważyć jednak należy, że obowiązek zapłaty odsetek jest świadczeniem wtórnym w stosunku od obowiązku zwrotu świadczenia głównego (tj. nadpłaconego zasiłku chorobowego) i w ocenie Sądu, obowiązek ten aktualizuje się dopiero w momencie poinformowania strony zobowiązanej do zwrotu nienależnych świadczeń o takim obowiązku. Świadczenia uważane za nienależne podlegają zwrotowi dopiero wtedy, gdy organ rentowy wyda stosowaną decyzję administracyjną, z chwilą doręczenia takiej decyzji następuje też wymagalność roszczenia o odsetki, gdyż od tej chwili dłużnik pozostaje w opóźnieniu ze spełnieniem roszczenia głównego (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 18.10.2013 r. III AUa 229/13, wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 21.03.2013 r. III AUa 1311/12, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 03.02.2010 r. I UK 210/09).

W przedmiotowej sprawie wprawdzie brak jest w aktach rentowych dowodu doręczenia odwołującej przedmiotowej decyzji jednak w odwołaniu Spółka przyznała, że zaskarżona decyzja została jej doręczona w dniu 03.10.2012 r. W tej sytuacji odsetki za opóźnienie w zapłacie należności głównej należy liczyć dopiero od dnia 04.10.2012 r. W pozostałym zaś zakresie żądanie zapłaty odsetek podlegało oddaleniu.

Biorąc powyższe rozważania i wywody pod uwagę Sąd Okręgowy, na podstawie art. 386 § 1 kpc zmienił zaskarżony wyrok i orzekł jak punkcie 1 sentencji wyroku.

W pozostałym zakresie , na podstawie art. 385 kpc oddalił apelację.

O kosztach Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 100 kpc bowiem zarówno odwołanie jak i apelacja zostały uwzględnione w części i w tej sytuacji uzasadnione jest wzajemne zniesienie kosztów procesu, które w przedmiotowym postępowaniu obejmują głównie koszty zastępstwa procesowego .

J. Świącicka M. Dorywalska E. Majewska